

Група родитеља Основне школе „Владислав Рибникар“ дала је данас подршку иницијативи да одмах буде обустављено извођење наставе у постојећој згради те школе и да се радна школска година оконча са 3. мајем.

„Више од 150 родитеља ученика ове школе захтева да школска година буде завршена закључно са 3. 5. 2023, као даном када је трагични догађај насилним путем прекинуо нормално школовање. Све оно што се у школи дешавало након 3. 5. 2023. године представља само покушај да се насилно успостави 'нормално' стање у школи“, пише у саопштењу.

Како се тврди, кризни план „који управа школе покушава да спроведе по сваку цену“, има једино за циљ да прикрије последице трагичног догађаја.

Родитељи који подржавају ову иницијативу сматрају да је план за наставак школовања који се спроводи од 10. маја штетан по развој великог броја ученика (ако не и свих), и да је једино решење моменталан прекид наставе и окончање радне школске године.

„Школска година се на трагичан начин завршила 3. маја. Сваки дан после тога није наставак школске године него вештачко прављење да се ништа није десило. А десило се. Деца су нам убијена у школи“, пише у саопштењу.

Како се додаје, родитељи су за овакав став добили подршку еминентних стручњака из области неуропсихијатрије и психотерапије.

У прилогу саопштења наведено је и мишљење стручног лица, неуропсихијатра и судског вештака др Зорана Ђурића, који се, такође, залаже да деца из школе „Владислав Рибникар“ у мају заврше ову школску годину.

Он је као разлоге навео да масовно убиство девет вршњака и једног радника обезбеђења представља снажан стрес за ученике.

„Емоционална клима другарства, игре, заједничког учења, сигурности и поверења је нарушена овим злочиним. Нека деца су присуствовала злочину и рањена су, нека су преживела без повреда, нека су била у смени и чула пуцње. Деца су трауматизована, јер су директно сведочила губитку живота својих другова, друга су секундарно трауматизована, јер су то одмах од њих сазнала. Доживети рањавање у оружаном нападу, присуствовати смрти драгих другова, сазнати да другови са којима сте се виђали сваки дан у школи и у дружењима више нису живи, трауматични је догађај првог реда“, навео је др Ђурић.

Овакво стање, додао је, представља посттрауматску реакцију на катастрофички догађај.

Према његовом мишљењу, да би се ова посттрауматска реакција смирила и санирала, потребно је да деца не долазе у школу, на место злочина, јер их то ретрауматизује: изазива им невољна сећања на трауматични догађај (флеш-бекове), ремети им спавање и сањање, приморава их на понашање избегавања - морају да се клоне свих места, ситуација и садржаја која их на било који начин подсећају на злочин, то их чини раздражљивом и депресивном.

„Због тога трауматизована деца не треба да иду у школу у којој се догодио злочин. Она сада не могу да мисле на учење. Она сада треба да разговарају о ономе што су доживела, да заједно плачу, тугују и разумеју овај страшни догађај. Она могу да се виђају међусобно и са својим професорима у неком другом простору. Да разговарају, да слушају објашњења, да се теше. Да проводе време у породици, у љубави и миру које им она пружа“, пише у мишљењу стручног лица, преноси Танјуг.

(Спутњик)